

Închinare fără sfârșit

Sabat după-amiază

De memorat: Psalmii 104:33

³³ „Voi cânta Domnului cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeuul meu cât voi fi” (Psalmii 104:33).

Pe măsură ce avem parte tot mai mult de harul și de puterea lui Dumnezeu în viața noastră, ne simțim îndemnați să întrebăm împreună cu psalmistul: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmii 116:12). Răspunsul inevitabil este: să ne dedicăm viața credinței în Dumnezeu.

În psalmi, Israel nu apare doar ca o națiune, ci ca „adunarea”/„adunarea cea mare” (22:22,25; 35:18). Astfel se transmite ideea că principala chemare a lui Israel este să-L laude pe Dumnezeu și să dea mărturie despre El altor popoare, pentru că Domnul dorește ca toată lumea să se alăture poporului Său în închinare. Poporul lui Dumnezeu se identifică cu ansamblul celor neprihăniți, care se închină Domnului și a căror speranță este în El și în iubirea Lui.

Lauda la adresa Domnului în adunare este percepută ca forma ideală de laudă. Aceasta nu înseamnă că rugăciunea și lauda la nivel individual în Israel au o semnificație secundară. Dimpotrivă, închinarea individuală la Dumnezeu alimentează închinarea colectivă cu o reînnoită laudă (22:22,25), în timp ce, la rândul său, închinarea individuală își atinge potențialul maxim în relația strânsă cu comunitatea. Comunitatea închinătorilor mai este numită și „sfatul celor dreți” (111:1, GBV). Cei fără prihană, cinstiți și dreți Îl cunosc pe Dumnezeu (36:10) și sunt cunoscuți de El (37:18), iar această experiență pătrunde în fiecare aspect al existenței lor.

Duminică, 17 martie

Ridică-ți brațele în casa Domnului!

1. Citește Psalmul 134. Unde are loc închinarea aici? Care este rezultatul închinării la Domnul?

Psalmul 134

¹ Iată, binecuvântați pe Domnul, toți robii Domnului, care stați noaptea în Casa Domnului!

² Ridicați-vă mâinile spre Sfântul Locaș și binecuvântați pe Domnul!

3 Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul!

Psalmul 134 amintește de binecuvântarea preoțească a lui Aaron din Numeri 6:24-26 (vezi și Psalmii 67:1) și evidențiază binecuvântarea ca principiu de bază și rezultat al relației dintre Dumnezeu și Israel. Poporul Îl binecuvântează pe Dumnezeu în sanctuar, iar Dumnezeu Își binecuvântează poporul din Sion. Binecuvântările se extind asupra întregii vieți, pentru că Domnul este Creatorul cerului și al pământului. Menționarea Sionului ca locul binecuvântărilor divine speciale evidențiază legătura prin legământ dintre Domnul și poporul Său. Prin urmare, în legământul harului poporul Israel dă curs privilegiului de a-L binecuvânta pe Domnul și este binecuvântat de El.

2. Citește Psalmii 18:1; 36:1; 113:1; 134:1,2; 135:1,2. Ce îi caracterizează pe închinători aici?

Psalmii 18:1

¹ „Te iubesc din inimă, Doamne, tăria mea!

Psalmii 36:1

¹ Nelegiuirea celui rău zice inimii mele: „Nu este frică de Dumnezeu înaintea ochilor lui.”

Psalmii 113:1

¹ Lăudați pe Domnul! Robii Domnului, lăudați, lăudați Numele Domnului!

Psalmii 134:1,2

¹ Iată, binecuvântați pe Domnul, toți robii Domnului, care stați noaptea în Casa Domnului!

² Ridicați-vă mâinile spre Sfântul Locaș și binecuvântați pe Domnul!

Psalmii 135:1,2

¹ Lăudați pe Domnul! Lăudați Numele Domnului, lăudați-L, robi ai Domnului,

² care stați în Casa Domnului, în curțile Casei Dumnezeului nostru!

Psalmii îi descriu adeseori pe închinători ca „robi” ai Domnului. Mențiunea: „care stau noaptea în Casa Domnului” (Psalmii 134:1) face cel mai probabil referire la garda de noapte a leviților (1 Cronici 9:23-37) sau la lauda care era adusă lui Dumnezeu de către leviți zi și noapte (1 Cronici 9:33).

Pentru că israeliții se închinau Dumnezeului invizibil, care nu putea fi reprezentat sub forma niciunui chip, sanctuarul avea rolul de a reflecta slava Domnului și a oferi un mediu sigur în care oamenii păcătoși să se

apropie de Împăratul lor sfânt. Această întâlnire este inițiată de Dumnezeu Însuși și este reglementată de legile și poruncile Sale.

Citește 1 Petru 2:4,5.

1 Petru 2:4,5 ⁴ Apropiați-vă de El, Piatra vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu.

⁵ Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Ce vedem aici, în cuvintele lui Petru, este o exprimare în Noul Testament a aceluiași idei prezentate în acești psalmi, și anume că poporul lui Dumnezeu – acum o preoție sfântă – Îi aduce laude și mulțumiri Domnului său Isus Hristos, Creatorul și Răscumpărătorul său, pentru toate lucrurile bune pe care le-a făcut pentru el.

În calitate de credincioși de după Noul Testament, și noi avem un rol preoțesc, în sensul că suntem chemați să transmitem lumii vestea bună a Evangheliei. Care sunt cele mai eficiente metode prin care putem face lucrul acesta?

Luni, 18 martie

Cântă Domnului o cântare nouă!

3. Citește Psalmii 33:3; 40:3; 96:1; 98:1; 144:9 și 149:1. Care este elementul care apare în toate aceste texte?

Psalmii 33:3

³ Cântați-I o cântare nouă! Faceți să răsunе corzile și glasurile voastre!

Psalmii 40:3

³ Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut, și s-au încrezut în Domnul.

Psalmii 96:1

¹ Cântați Domnului o cântare nouă! Cântați Domnului, toți locuitorii pământului!

Psalmii 98:1;

¹ Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta și brațul Lui cel sfânt l-au venit în ajutor.

Psalmii 144:9

⁹ Dumnezeule, Îți voi cânta o cântare nouă, Te voi lauda cu lăuta cu zece corzi.

Psalmii 149:1

¹ Lăudați pe Domnul! Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui în adunarea credincioșilor Lui!

Psalmii îi îndeamnă pe oameni să cânte „o cântare nouă”. Motivul pentru „cântarea nouă” este o reînnoită conștientizare a maiestății și suveranității Domnului asupra lumii și recunoștința pentru grija și salvarea oferite de El în calitate de Creator și Judecător al pământului. Motivele ceva mai personale de intonare a unei „cântări noi” sunt: eliberarea de dușmani și de moarte și bunăvoința specială a lui Dumnezeu față de Israel. Chiar dacă și alte imnuri Îl laudă pe Domnul pentru bunătatea Lui iubitoare și pentru minunile Lui, imnul nou este un imn special, care exprimă o reînviată bucurie și promisiunea unui reînnoit devotament față de Dumnezeu. Noua experiență a izbăvirii divine îi inspiră pe oameni să Îl recunoască pe Domnul în calitate de Creator și de Împărat. Temele comune din psalmi asociate cu o „cântare nouă” sunt, printre altele: încrederea în Dumnezeu, lauda pentru lucrările Sale minunate și izbăvirea din necaz.

4. Citește Isaia 42:10-12; Apocalipsa 5:9 și 14:3. Ce putem deduce despre „cântarea nouă” din aceste texte biblice?

Isaia 42:10-12

¹⁰ Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui până la marginile pământului, voi care mergeți pe mare și cei ce locuiți în ea, ostroave și locuitorii lor!

¹¹ Pustiul și cetățile lui să înalțe glasul! Satele locuite de Chedar să-și înalțe glasul! Locuitorii stâncilor să sară de veselie: să strige de bucurie din vârful munților!

¹² Să dea slavă Domnului și să vestească laudele Lui în ostroave!”

Apocalipsa 5:9

⁹ Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.

Apocalipsa 14:3

³ Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumparați de pe pământ.

Poporul Israel este descris în termeni afectuoși drept „poporul de lângă Domnul” (Psalmii 148:14), sugerându-se că, din toată lumea creată, Israel are un statut special și prin urmare este cel mai îndatorat și privilegiat să Îl

laude pe Dumnezeu. Astfel, Biblia îi încurajează pe credincioșii din toate generațiile să intoneze o cântare nouă spre lauda Răscumpărătorului lor, care să exprime mărturia lor unică despre salvarea prin sângele Mielului. O „cântare nouă” poate însemna un imn pe care nimeni nu l-a mai auzit înainte, un cântec care celebrează o trăire personală vie a harului lui Dumnezeu. „Cântarea nouă” poate să exprime și speranță, caz în care noutatea ei constă în anticiparea experienței unice a maiestății divine din viitor. Adevărata închinare trece dincolo de daruri și jertfe și reflectă o relație vibrantă cu Dumnezeu. Într-un anumit sens se poate spune că acest imn nou este o nouă exprimare, posibil și în fiecare zi, a iubirii și aprecierii noastre pentru ce a făcut Domnul pentru noi.

Meditează la binecuvântările lui Dumnezeu în viața ta. Ai dori să compui sau să înveți un imn nou?

Marți, 19 martie

„Doamne, cine va locui în cortul Tău?”

5. Citește Psalmul 15. Cine sunt oamenii vrednici să se închine în prezența lui Dumnezeu?

Psalmul 15

- ¹ Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?
- ² – Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă.
- ³ Acela nu clevetește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocara asupra aproapelui său.
- ⁴ El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi dacă face un jurământ în paguba lui.
- ⁵ El nu-și dă banii cu dobândă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată.

Răspunsul dat în acest psalm este rezumatul cerințelor exprimate deja în legea lui Dumnezeu și în scrierile profetilor: cei ale căror fapte („umblă în neprihănire”) și al căror caracter („din inimă”) (vezi Deut. 6:5; Mica 6:6-8) Îl reflectă pe Dumnezeu. Sanctuarul era un loc sfânt, și tot ce se afla în el, inclusiv preoții, era consacrat. Prin urmare, sfințenia este o cerință obligatorie pentru a intra în prezența lui Dumnezeu. Sfințenia lui Israel trebuia să fie atotcuprinzătoare, îmbinând închinarea cu etica și fiind exercitată în toate aspectele vieții. Legea i-a fost dată poporului lui Dumnezeu pentru a-l face capabil să își valorifice întregul potențial, adică

să trăiască precum o împărăție de preoți. Preoția împărătească include o viață de sfințenie în prezența lui Dumnezeu și ducerea binecuvântărilor legământului la alte popoare.

6. Citește Psalmii 24:3-6 și 101:1-3. Ce înseamnă să fii sfânt?

Psalmii 24:3-6

³ Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? –

⁴ Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele.

⁵ Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui dată de Dumnezeu mântuirii lui.

⁶ Iată partea de moștenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută fața Ta, Dumnezeul lui Iacov. – (Oprire)

Psalmii 101:1-3

¹ Voi cânta bunătatea și dreptatea; Ție, Doamne, Îți voi cânta.

² Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită. – Când vei veni la mine? – Voi umbla cu inima fără prihană în mijlocul casei mele.

³ Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urăsc purtarea păcătoșilor; ea nu se va lipi de mine.

„O inimă fără prihană” este cea mai mare calitate a închinătorului. Termenul ebraic *tamim*, „fără prihană/perfect” exprimă noțiunea de „desăvârșire” și „integritate/deplinătate”. O viță „fără prihană” este o viță întregă, intactă și sănătoasă (Ezechiel 15:5). Animalele aduse jertfă trebuiau să fie *tamim*, sau fără prihană/cusur/defect (Leviticul 22:21-24). Vorbirea fără prihană exprimă în întregime adevărul (Iov 36:4). Inima fără prihană este astfel o „inimă curată” (Psalmii 24:4) sau o inimă din care omul „spune adevărul” (15:2). Inima fără prihană Îl caută pe Dumnezeu (24:6) și este curățată prin iertarea lui Dumnezeu (51:2-10). O viață fără prihană izvorăște din recunoașterea harului lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale. De notat că majoritatea trăsăturilor din Psalmul 15 sunt prezentate în termeni negativi (15:3-5). Nu este vorba despre câștigarea bunăvoinței lui Dumnezeu, ci despre evitarea lucrurilor care ne-ar separa de El.

Care ar fi acele lucruri care ne îndepărtează de Dumnezeu și cum le putem evita?

Proclamă slava Lui printre oameni!

7. Citește Psalmul 96. Care sunt aspectele multiple ale închinării menționate în acest psalm?

Psalmul 96

- ¹ Cântați Domnului o cântare nouă! Cântați Domnului, toți locuitorii pământului!
- ² Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui!
- ³ Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui!
- ⁴ Căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă. El este mai de temut decât toți dumnezeii.
- ⁵ Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile.
- ⁶ Strălucirea și măreția sunt înaintea feței Lui, slava și podoaba sunt în Locașul Lui cel Sfânt.
- ⁷ Familiile popoarelor, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste!
- ⁸ Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Aduceți daruri de mâncare și intrați în curțile Lui!
- ⁹ Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte, tremurați înaintea Lui, toți locuitorii pământului!
- ¹⁰ Spuneți printre neamuri: „Domnul împărățește! De aceea lumea este tare și nu se clatină.” Domnul judecă popoarele cu dreptate.
- ¹¹ Să se bucure cerurile și să se înveselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea!
- ¹² Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie
- ¹³ înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele, după credințioșia Lui.

Închinarea include: (1) imnurile înălțate Domnului (96:1,2), (2) laudarea numelui Său (96:2), (3) proclamarea bunătății și a măreției Lui (96:3,4) și (4) aducerea darurilor la templul Său (96:8). Apoi acest psalm adaugă un element mai puțin evident: (5) dimensiunea evanghelică a proclamării împărăției Domnului în fața altor popoare (96:2,3,10). Toate aceste cinci elemente nu sunt acțiuni separate, ci sunt diferite expresii ale închinării. Proclamarea salvării divine conferă substanță laudei și conținut închinării. De notat cum motivele pentru închinare coincid cu mesajul proclamat altor popoare: „căci Domnul este mare” (96:4), „căci toți dumnezeii popoarelor

sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (96:5), „Domnul împărățește” (96:10) și „El vine, vine să judece pământul” (96:13). Prin urmare, scopul evanghelizării este să unească alte popoare cu poporul lui Dumnezeu și, în cele din urmă, întreaga lume creată, în închinarea la Domnul (96:11-13).

Închinarea izvorăște din recunoașterea interioară a cine este Domnul: Creator, Împărat și Judecător (96:5,10,13). Închinarea implică așadar reamintirea faptelor lui Dumnezeu din trecut (creația), celebrarea minunilor Lui prezente (susținerea lumii și domnia Lui prezentă) și anticiparea faptelor Lui viitoare (judecata finală și o viață nouă în cerul și pe pământul reînnoite). Judecata în psalmi înseamnă reinstaurarea ordinii divine, adică cea a păcii, dreptății și bunăstării, într-o lume în prezent împovărată de nedreptate și suferință. Prin urmare, întregul pământ se bucură în anticiparea judecăților lui Dumnezeu (96:10-13; 98:4-9). Faptul că Domnul este un Judecător drept ar trebui să îi motiveze și mai mult pe oameni să I se închine în sfințenie și să îi avertizeze să nu trateze închinarea cu superficialitate (96:9). Închinarea implică o imensă bucurie și încredere (96:1,2,11-13) și o teamă și venerație sfântă (96:4,9).

Apelul universal la închinarea la Creator și Judecător se reflectă în proclamarea finală a Evangheliei: cele trei solii îngeresti (Apoc. 14:6-12). În multe moduri, Psalmul 96 pare să încorporeze acest mesaj pentru vremea sfârșitului: creația, mântuirea, închinarea și judecata.

Compară acest psalm cu soliile celor trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12). În ce moduri ne transmite Psalmul 96 aceleași adevăruri de bază pe care trebuie să le proclamăm lumii?

Apocalipsa 14:6-12

⁶ *Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.*

⁷ *El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”*

⁸ *Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!”*

⁹ *Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,*

¹⁰ *va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.*

¹¹ *Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!*

¹² *Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”*

Joi, 21 martie

Când Dumnezeu nu este încântat de jertfe

8. Citește Psalmii 40:6-8; 50:7-23; 51:16-19. Ce element important abordează aceste texte? De ce nu găsește Dumnezeu plăcere în jertfele pe care le-a poruncit în Cuvântul Său (Exodul 20:24)?

Psalmii 40:6-8

⁶ Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire.

⁷ Atunci am zis: „Iată-mă că vin! – în sulul cărții este scris despre mine –

⁸ vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!” Și Legea Ta este în fundul inimii mele.

Psalmii 50:7-23

⁷ Ascultă, poporul Meu, și voi vorbi; ascultă, Israele, și te voi înștiința. Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău.

⁸ Nu pentru jertfele tale te mustru: căci arderile tale de tot sunt necurmat înaintea Mea.

⁹ Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale.

¹⁰ Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor.

¹¹ Eu cunosc toate păsările de pe munți, și tot ce se mișcă pe câmp este al Meu.

¹² Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea.

¹³ Oare mănânc Eu carnea taurilor? Oare beau Eu sângele țapilor?

¹⁴ Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt.

¹⁵ Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!

¹⁶ Dumnezeu zice însă celui rău: „Ce tot înșiri tu legea Mele și ai în gură legământul Meu,

¹⁷ când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta?

¹⁸ Dacă vezi un hoț, te unești cu el, și te însoțești cu preacurvarii.

¹⁹ Dai drumul gurii la rău, și limba ta urzește vicleșuguri.

²⁰ Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevetești pe fiul mamei tale.

²¹ Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochi!

²² Luați seama, dar, voi care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii, și să nu fie nimeni să vă scape.

²³ Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, acelaia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.”

Psalmii 51:16-19

¹⁶ Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile de tot.

¹⁷ Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.

¹⁸ În îndurarea Ta, varsă-Ți binefacerile asupra Sionului și zidește zidurile Ierusalimului!

¹⁹ Atunci vei primi jertfe neprihănite, arderi de tot și jertfe întregi; atunci se vor aduce pe altarul Tău viței.

Exodul 20:24

²⁴ Să-Mi ridici un altar de pământ, pe care să-ți aduci arderile de tot și jertfele de mulțumire, oile și boii. În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine și te voi binecuvânta.

Asemenea profeților, psalmiștii deplâng diferitele folosiri greșite ale închinării. Ideea principală din aceste versete nu este dezgustul lui Dumnezeu față de jertfele și sărbătorile poporului Israel, ci motivele unei astfel de repulsii: distanța fatală dintre închinare și spiritualitate. Dumnezeu nu Își muștră poporul pentru jertfele și arderile-de-tot pe care le aduce, ci pentru răutatea lui și faptele de nedreptate comise în viața personală (50:8,17-21). Psalmii nu sunt o predică împotriva jertfelor și a închinării, ci împotriva jertfelor *zadarnice* și a închinării *lipsite de substanță* dovedite în nelegiuirile acestor închinători.

Când dispăre unitatea dintre exprimarea exterioară a închinării și motivația interioară corectă pentru aceasta, ritualurile devin de obicei mai importante decât experiența în sine a apropierii de Dumnezeu. Adică, formele închinării devin ele însele un scop și nu arată spre Dumnezeul pe care ar trebui să Îl prezinte aceste ritualuri.

9. Citește Ioan 4:23,24. Ce idee subliniază Isus aici care se potrivește exact cu avertizările psalmilor pentru zilele noastre?

Ioan 4:23,24

²³ Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.

²⁴ Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.”

Numai jertfele nu sunt suficiente. La ce erau bune aceste jertfe dacă inima celor care le aduceau nu era plină de pocăință, credință și regret pentru păcat? Numai atunci când sunt însoțite de pocăință și de recunoștință sinceră jertfele de viței sunt plăcute lui Dumnezeu ca „jertfe neprihănite” (51:19; vezi și 50:14). Isus, citându-l pe Isaia, a exprimat această idee în felul următor: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8). Problemele observate de psalmist erau aceleași cu problemele întâlnite de Isus, în special la conducători în timpul lucrării Lui pământești.

Cum putem să ne asigurăm că noi, ca adventiști, cu toată lumina și cunoștința, nu cădem în capcana de a crede că o simplă cunoaștere a adevărului și împlinire a ritualurilor este suficientă?

Vineri, 22 martie

Un gând de încheiere

În centrul închinării se afla nevoia de o pocăință reală: „Pocăința include o adâncă părere de rău pentru păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța pe deplin la păcat, până când nu vom înțelege adevăratul lui caracter. Până când nu ne vom îndepărta de păcat cu toată inima, nu se va produce nicio schimbare autentică în viața noastră.

Există mulți care nu reușesc să înțeleagă adevărata natură a pocăinței. Multora le pare rău că au păcătuit și chiar realizează o schimbare evidentă a vieții, pentru că se tem că greșelile proprii vor aduce asupra lor suferințe. Dar nu aceasta este pocăința așa cum o înțelege Biblia. Acele persoane deplâng mai degrabă suferința decât păcatul. Aceasta a fost întristarea lui Esau când a văzut că pierduse pentru totdeauna dreptul de întâi născut. Balaam, înspăimântat de îngerul care stătea în calea lui cu sabia scoasă, și-a recunoscut vina, de teamă că își va pierde viața; dar nu a fost o pocăință adevărată, o reală părere de rău pentru păcat, nu a fost o schimbare a motivațiilor, nici o repulsie față de ceea ce este rău.” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 22, 23).

„Cu toate că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini, El onorează cu prezența Sa adunările copiilor Săi. El a făgăduit că, atunci când ei se adună să Îl caute, să-și recunoască păcatele și să se roage unul pentru altul, El Se va întâlni cu ei prin Duhul Său” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 50).

Studiu zilnic

Biblia: Ieremia 42 – 48;

Cine urma să fie o pricină de afurisenie?

Peste ce pietre urma să se așeze scaunul de domnie al lui Nebucadnețar?

Ce spuneau oamenii că s-a întâmplat de când nu au mai adus tămâie împărătesei cerului?

Cine este blestemat în lucrarea Domnului?

Ellen G. White, Divina vindecare, capitolul „Alimentația și sănătatea” (până la „Moduri greșite de a lua masa”).

Ce fel de știință este gătitul?